

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 850/2014
17.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Лидије Ђукић, председника већа, Божидара Вујичића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца А.Л. из Н.С., чији је пуномоћник др Е.В., адвокат из Н.С., против туженог МД I, доо – Б., чији је пуномоћник Г.Б., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4086/13 од 12.05.2014. године, у седници одржаној 17.06.2015. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4086/13 од 12.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1196/11 од 02.10.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог од 06.04.2011. године, па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете плати 5 зарада које би остварио да ради, у укупном износу од 227.426,85 динара са законском каматом од 02.10.2013. године до исплате, док је преко наведеног износа, а до тражених 454.853,70 динара тужбени захтев одбијен. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади и трошкове поступка од 213.000,00 динара са законском каматом од 02.10.2013. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4086/13 од 12.05.2014. године, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је тужени обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 195.000,00 динара уместо 213.000,00 динара, док је у преосталом делу жалба туженог одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу. Захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 12. истог става на коју се ревизијом указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама које нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја, Ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 361. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом такође указује.

Побијаном одлуком поништено је решење туженог од 06.04.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, применом члана 179. тачка 2. Закона о раду, због учињене повреде радне обавезе која је предвиђена чланом 26. став 1. и 2. тачка 20. уговора о раду – неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних дужности и обавеза, коју је тужилац учинио неиспуњавањем планова продаје на месечном нивоу за његов продајни регион, посебно од децембра 2010. године.

Испитујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да је тужилац у спорном периоду испуњавао план продаје, а да тужени није доказао супротно, односно није доказао да су код тужиоца изостали резултати рада, нити да је тужилац у обављању послова радног места супервизора у Сектору продаје - Дивизија за продају прехранбених производа, на које је био распоређен, показао недовољан рад, незалагање или одсуство потребног знања и способности или неукост за обављање послова свог радног места. Судови налазе и да догађај од 07.03.2011. године, који се помиње у образложењу побијаног решења туженог, када је тужилац дошао у седиште фирме у Б., ради провере информације коју је добио од колеге, о намери туженог да му откаже уговор о раду, не представља неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности и обавеза, већ очекивану реакцију запосленог на информацију о могућем престанку радног односа, посебно код чињенице да своје радне обавезе уредно извршава. Тужилац је у време престанка радног односа имао 40 година, ожењен, са двоје деце, супруга је била незапослена, а 08.07.2011. године засновао је радни однос код другог послодавца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак судова да није наступио основ из члана 179. тачка 2. Закона о раду, за отказ уговора о раду тужиоцу, јер тужени није доказао да је тужилац својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а која је предвиђена чланом 26. став 1. и став 2. тачка 20. уговора о раду, што и решење туженог чини незаконитим, па је као такво правилно поништено побијаном правноснажном пресудом.

Како су судови утврдили да је тужиоцу незаконито престао радни однос, а он није захтевао да се врати на рад, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком, правилном применом члана 191. став 4. Закона о раду, усвојен захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати накнаду штете у висини од 5 зарада, које би остварио да је радио, уз правилну оцену временаведеног у радном односу, година живота тужиоца, као и броја издржаваних чланова породице.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 398. став 2.ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Лидија Ђукић,с.р.**